

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore
traditæ Explicatio**

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XIV. De colloquio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

mê defixi inhæreant, sapientissimè S. Pater meditationum Repetitiones excogitavit, in quibus scilicet, iam supposita ex præcedentibus meditationibus memoriæ & intellectus exercitatione, actu satis & præsentis sui influxu perseverante, leui prius impressi vestigio virtutum affectus crebra repetitione non tantùm confirmantur, sed diuturnum etiam robur atq; ad opus longè maiorem efficaciam acquirant. Quare hanc eius mentem aperte fuisse constat, vt decursis leuiter per memoriã & intellectum principio & conclusionibus tota voluntas in affectus excitandos diuturnius incumberet, quæ & causa est cur ordinariè repetitionibus plura colloquia subiunxerit.

 CAPVT XIII.

De colloquio.

INter hos affectus solet anima ad Deum quem non solum præsentem habet,

habet, sed in se etiam operantem sentit, & a quo audiri se experitur, suauiter sese conuertere, & cum eo de ijs quæ in animo habet magna affectus suauitate & familiaritate colloqui. Vbi animaduertendum est Meditationem circa fidei mysteria, quæ præcipuum sunt eius obiectum, tribus his modis versari posse, vel prout sunt opera Dei, sine vlllo ad nos respectu & ordine, vnde admiratio, laus aut similis affectus exoritur, vel prout sunt bona nobis collata, vnde gratiarum actio; vel denique prout bona nobis conferenda, vnde voluntas eorum desiderio inflammata, ad orationem seu petitionem eorundem bonorum prouocatur. Atq; circa hæc tria affectuum genera anima per meditationem excitata colloquium ad Deum dirigit. Imprimis enim postquam Meditatio ex fidei mysterijs, vtpote Dei operibus, velut ex lumine solem, ex fructu radicem infinitas Dei perfectiones sapientiam, iustiti-

100 DE ORATIONE

iustitiam, misericordiam, cæterasque cognouit, spirituali quodam affectu cor incallescens Deum laudat & exultat, siue ob infinitas illas perfectiones quas in eo per intellectum & fidei lumen esse animaduertit, siue ob illa ipsa opera quibus suam Deum excellentiam & admirabiles perfectiones extra se quodammodo effundit, easque tanquam suæ diuinitatis vestigia altè creatis rebus imprimit. Atque is affectus laudis, eum vehemens est sepè prorumpit in admirationem earundem perfectionum, quas nouo modo mens concipit siue intensione siue extensione immensas. Sæpè verò simplici laude non contenta anima secum ipsa colloquendo, & seipsam inuitando incitat, vt magis Deum magnificat, prædicet, & admiretur, & nonnunquam alias creaturas in auxilium veluti aduocet, vt quod videt non posse se solam sufficienter præstate,

stare, omnium creaturarum ope im-
 pleat. Deniq; etiam Dei amor solet
 ex illo laudis affectu tunc vehemen-
 ter exardescere; imò hic ipse affectus
 Deum laudandi, licet propriè sit a-
 ctus religionis, tamen à Dei amore
 ordinariè prouenit, quo gaudet a-
 nima tanta hæc bona possidere De-
 um, & desiderat noua adhuc, si fieri
 posset, Deo bona adiungere, quod
 quia videt se non posse præstare in
 internis Dei bonis vtpote qui bono-
 rum suorum non eget, quia est Deus
 & non mutatur, ad externa Deo bo-
 na adiungenda efficaciter mouetur,
 in quibus hoc primum est, vt Deum
 in seipsa propter internas perfectio-
 nes magnificet, suspiciat, admiretur,
 extollátq; quantum potest, & cupiat
 ab omnib; creaturis omnibus effer-
 ri laudibus, omni commendatione
 celebrari. Ita enim quodam modo
 eas ipsas perfectiones extra Deum
 effusas in eundem suum autorem
 grata,

grata & liberali voluntate refundit. Et ita sanè intelligendum est quod cum summo amoris affectu, abiectis ad Agni pedes coronis seniores in Apocalypsi profitentur, *cap. 5. Dignus est agnus accipere fortitudinem, & divinitatem, & gloriam, & honorem, &c.* Vnde etiam patet affectum amoris Dei communiter procreare affectum eum laudandi.

Secundus affectus est actio gratiarum, dum enim consideramus hæc eadem Dei opera, prout sunt magna quædam bona nobis collata, excitatur voluntas, ut de iis gratias Deo rependat. Et hoc quidem duobus modis præstare possumus. Imprimis enim si Dei dona consideremus, quatenus sunt bona quædam nostra, nosque admodum exornantia, seu naturali, seu supernaturali aliqua perfectione, tunc ex amore concupiscentiæ & proprii nostri boni intuitu excitamur ad actionem gratiarum,

rum, vnde tamen exoriri verus Dei amor potest, quando scilicet perpendimus quàm liberaliter, & quanto cum amore nobis continuo Deus suæ beneficentiæ thesauros laxet. Hinc enim prouocamur vt & magnificiamus beneficia accepta, & eum vt eorum fontem agnoscamus, & verò vt exardescamus simili amore, quò fit vt etiam nos, nostraq; omnia ad illustrandam eius gloriam offeramus, & sempiternum eius in obsequium mancipemus. Solliciti ne quid gloriæ nobis retineamus, aut tribuamus ex iisdem Dei donis, ne ei iniurij aut ingrati simus, obsequium ei purum sine vllò ad nostra commoda respectu tantum ex eius amore deferentes, quidlibet pro eo pati parati quem erga nos adeo liberalè & beneficum experimur. Deinde verò si consideremus eadem dona Dei quatenus continent in se extrinsecum Dei bonum, nimirum Dei glori-

dit.
rod
ctis
A
nus
di
c
ris
um
ia
ac
na
ta
e
o
e
a
a
eu
ua
u
u
a
n,

gloriam, ad quam vt ad finem cætera omnia tanquam media referre nos decet, tunc perfectior est quæ inde exurgit gratiarum actio: procedit enim ex vero Dei amore, quo succensa, Deo canit Ecclesia, *Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam.* Sic enim postposito quolibet respectu proprii boni nostri vni Dei gloriæ per gratiarum actionem cuncta in illum eius opera referimus, & omnia bona nostra à nobis ad eum traducimus, vt eius gloriæ cedant & seruiant, tanti solummodò facientes bona nostra etiam supernaturalia, quantum illis diuini honoris & gloriæ adiungitur. Veri enim amoris Dei hoc certissimum indicium est, si eius gloriam vt maximum bonum nostrum aliis omnibus præferendū voluntatis cum Deo vnionē, & eius gloriæ ducimus; scilicet ob illam nostræ amorem ac gaudium tantum, vt nō in nobis ipsi ampliùs viuamus, sed

Deus

Deus in nobis & nos in eo, maioremque de illius bono, quam nostro voluptatē ac lætitiā percipiamus; Ita enim & animum ei gratiorem præstamus & offerimus nos ipsos, ut magis ac magis eius maiestas immensa, iustitia, bonitas, sapientia, & potentia illucescant.

Tertius deniq; affectus qui in colloquiis excitari solet est oratio, nam quando prædicta Dei dona, nondum nobis collata sunt, sed eorum solum desiderium per meditationem excitatum est, in colloquio ipso ad orandum prouocamur: oratio quippe nihil est aliud quam explicatio desiderij facta Deo ad aliquid impetrandum. Cùm enim videt anima, sibi multa deesse, quæ à Deo solo expectanda sunt, nec verò posse se ad suū imperium aut arbitrium Dei summam maiestatem impellere ad dandum id quo indiget, tunc eum ut inferior adit, ei se subiicit, ab eo pendere

dere se. suaque omnia & agnoscit, & profitetur, exponitq; suam egestatē ac desiderium, vt eum permoueat ad concedendum quod postulat.

Hinc porro patet orationem eō efficaciorē esse, quo concurrunt efficacius hæc tria; nempe desiderii consequendi illud ipsum bonum quod postulas, cognitio indigentia, impotentiaq; tuæ, & humilis subiectio voluntatis sese prorsus à Deo pendere profitentis, & in eius sola bonitate confidentis. Confidentia autem ista his duobus valde iuuatur. Primò beneficiorum iam acceptorū & infinitæ Dei bonitatis commemoratio, quæ solet fieri, prout affectus suggerit, aliquando simpliciter, nonnunquā per obsecrationes quibus eum ad nostram opem, & subleuandam miseriam obtestamur, vel per ipsas eius perfectiones intrinsecas, infinitam bonitatem, iustitiam, fidelitatem & misericordiam, vel per
ea

ea officia, quibus nos ipse sibi deuin-
xit, personam induens parentis, tu-
toris, Regis &c. vel per ipsum Chri-
stum eiusque merita, passionem, san-
guinem, mortem: item per Beatam
Virginem & alios sanctos vt nobis id
tribuat, quod petimus, vel quo me-
lius intelligit tantoperè nos indige-
re. Hæc enim cum Deo obicimus,
non potest sanè voluntas tot titulis
in medium propositis non excitari
ad magnam spem & fiduciam eius
rei, quam petit impetrandæ. Secūdo
eadem confidentia, iuuatur valdè
puritate animæ, nullius sibi consciæ
peccati, Deum diligentis, & nihil ali-
ud in eo quod petit, quàm vnicam
eius gloriam quærentis, sumam eius
bonitatem sibi præsentem, per inti-
mam vnionem modo quodam inef-
fabili sentientis, & quasi iam paradisi
delicias experientis. Hinc enim sæ-
pè fit vt ei sit satis suum desiderium
Deo aperire & veluti mentem insi-
nuare,

F

nuare,

108 DE ORATIONE

nuare, nulla expressa factâ petitione, quo modo fratris valetudinem duæ sorores Christo significarunt. Ecce quem amas infirmatur. Atq; hæc certitudo & fiducia tanta quandoque est, vt anima ipsa sentiat veluti in se Dei bonitatem exaudientem & dicentem sibi: *Salus tua ego sum*: adeo vt non dubitet se quod optabat impetrasse, siue illud sit peccatorum remissio, siue gratiæ auxilium ad noua cauenda, aut virtutes acquirendas, siue perfecta Christi imitatio, siue aliud simile. Sæpe etiam ita certa est se voti compotem esse factam vt iam nõ amplius de petendi studio sit sollicita vel anxia, sed quasi iam impetrato orationis præmio diuinæ bonitatis cumulata largitate, in Dei laudes & gratiarum actionem prorumpat.

CAPVT